

Parašė kun. Alexander. Versta iš angliško.

(Pabaiga).

Koks mėnesis praėjo po aprašytajai dienai, daktaras Thorn turėjo laiko papasakoti apie sulinkusį žieduką ligonei, kurios riedeni veideliai ir žingaidumas rodė troškimą išgirsti jį. Daktaras Thorn buvo tas pats berniukas, kuris varė mulus pirm dvidešimtenkių metų ties Devintos gatvės stotimi tolimam mieste. Jis buvo tas pats, kuris pasiėmė nuo žemės turkizinį žieduką, kurį Karolinaitė buvo pametus, ir jis nešiojo jį kaip laimės barškutį. Puikus baltai aprėdytos mergaitės paveikslas ir nuostabi nugązdintų pilkų akučių išvaizda, jos spiegiantis balselis, it varpo garsas, su sumaniai kudiškiu perspėjimu ir barniu, nuolat skambėdavo jo omenyje.

Jis papasakojo Mariutei kaip jis pametė mulus varę tą patį vakarą; kaip jis aplėdo miestą; kaip jis kovojo su įvairiais nepasisekimais; kaip dirbo kolegijoje, kur jo ankstyvas mokslas atsinaujino; kaip pabaigoje jis pradėjo mokintis medicinos, ir po daug kantrybės ir neapsakomų sunkenybių gaves diplomą pradėjo praktikuoti; kaip jam nuolat sekė vis geryn, kaip užsitarnavo gerą vardą ir turta.

"Ir jei aš gyvenau vienas sau pasaulyje," kalbėjo jis, "tai yra, pirmiausia dėl to, kad pradėdamas neturėjau užtektinai kuomi išlaikyti pačią, o antra, man atrodė, kad koks kitas atsitikimas mano gyvenime ateis pirmiau. Kas nors yra tame."

Ir tuo syk daktaras Thorn nusijuokė, prazėrė savo žilus plaukus nuo kaktos ir atsikėlė eiti. Jis pasakė šią atsitikimą į kokią dešimtį minučių, ir taip papasakojo, kad kai kurie sakytų ta pasaka yra prasta; bet Mariutė žinojo jo gerą širdį ir brangino jo pasitikėjimą. Ji pažūrėjo į jį su pagarbą. Ji mylėjo jį taip, kaip būtų mylėjus savo tėvelį, kurio neteko pirmiau negu buvo paaugus tiek, kad galėtų būti pažinti. Daktaras Thorn žinojo tai ir gerbė ją, bet ji troško gausiai atsilyginti jam už tą. Kaip jis pasilenkė atsiveikinti su ja, tas žiedukas kabojo arti jos akių. Ji paklausė:

"Kas atsitiko su Karolinaitė?"

"Aš nekuomet nemačiau jos nuo tada ir niekad jos netikiu sulaukti. Aš palikau ją šimtus mylių nuo čionai. Jus katalikai garbinatė paveikslus ir relikvijas. Aš tiek panašus ir jus, kad myliu šią žieduką ir garbinu jį. Lik sveika."

Mariutė gulėjo ramiai, mąstydamą. Tai buvo nepaprasta, kad toks menkiesis padarė tokį gerą žmogų, kaip daktaras Thorn? Ji buvo kiek nepasitenkinus taip pat. Jo jamos dienos buvo netokios, kaip ji mintydavo. Bet tada ji atsiminė: "Darbo pabaigoje visas jo gerumas." Tikras šito žmogaus praklūmas buvo jame visados, ir tik laukė kam gerą daryti. Ji bandė išvaizdinti kaip maloni ir graži turėjo būti Karolinaitė, kada pribėgo artyn prie gyvulių, maldaudama už nelaimingą mulą. Ji mąstė apie daktarą Thorn, kaip jis pats atrodė toje valandėlėje. Čia pat ligonis pradėjo melstis, kad galėtų surasti Karolinaitę, ir kad abi sykiu darbuotės dėl jo sielos, idant jis pagrįžtų ir teisingųjų pulkelių. Pavargusi bemintydama

Mariutė Thurston buvo našlaitė mergaitė, puikiai išmokinata, išauklėta, bet kentė neturtą. Ji tapo vargšė be savo kaltės, vien tik dėl to, kad jai buvo taip skirta, nes pasaulyje fokių atsitikimų buva taikiai. Ji turėjo artimų Anglijoj, jos motinėle taip jai pasakodavo, bet apie juos ji nieko nežinojo. Pernai daktaras Thorn tapo pašauktas sergančiai motinėlei našlei. Jis matė, kaip ji mirdama gailingai žiūrėjo į vienintelę dukrelę. Geros širdies žmogus (nors žmonės, kurie nepažinojo jį sakydavo, kad jo vardas pritinka jam*), jis galėjosi aplojstos našlaitėms, ir jis neapleido jos, nes jo patrysi akis matė jos ligą bei trumpą gyvenimą. Kuomet atėidavo jis gelbėdavo ją kiek galėdamas, bet jis žinojo, kad ji neužilgo seks savo motinėle.

Daktaro Thorn rupestis ligone nekuomet nesumažėjo, ir dabar kiekvieną dieną jis uždėdavo ant trumpos valandėlės ir maloniai su ja pasikalbėdavo; mažą kas žinojo tą jo prielankumą. Jis mąstydamas, kodėl ji nekuomet nesiskundžia, kodėl ji nekuomet nesu- pyksta, nekuomet neišreikšdama jokio troškimo gyventi, nekuomet neatrodo esanti vienišai; tai yra dangus; tie sūdabriniai daiktai tai yra debesiai; matai, ši spalva yra žalia, ši raudona, ši mėlyna, ši balta. Paskui ji parodė jam kalnus, gėles ir paukštėlius.

Vaikas pradėjo apsejo tyliai. Neįpasakytas džiaugsmas buvo matyti ant jo veidelio. Jis dairėsi aplinkui pamatyti gražumus, kurių ligšiol nebuvo matęs. Po to jis klausinėjo įvairių dalykų, ir kuriuos jo motina gražiai atsakinėjo. Po valandėlei jis tarė:

"Motinėle, ar visas šitas yra mano? Ar jus davėte visa tai man?"

"Ne, Pranuti, bet mūsų dangiška motina suteikė tau šviesą akutėm ir šituos gražius daiktus; jai mes privalome padėkoti, nes ji yra taip labai gera."

Rožė padėjo vaikui atsiklaupyti ir tada pati atsiklaupė šale jo ant rasotos žolės, ir abi siuntė padėkos maldele ir dangų ir ten į tą šventnamį tame klonyje.

Paskui ji paėmusi vaiką už rankutės pradėjo vestis. Bet vaikas, vos tik gavęs regėjimą, negalėjo paeiti. Jis griebėsi kaip ir pirmiau, ir nedrįso žengti, nes jam rodėsi gila plyšys prieš kiekvieną žingsnį. Tad-gi jo motina turėjo jį išidėti į pintinę ir vėl nešti. Kada ji pradėjo eiti, tai vaikas suriko:

"Mama, viskas lekia, ir puola žemyn."

Emė kiek laiko išaiškinti jam, kad ne medžiai ir akmenys krutėjo, bet kad jis pats buvo nešamas. Po tam jis sėdėjo ramiai pintinėje ir žiūrėjo į įvairius daiktus, kuriais negalėjo atsigerėti. Dabar jo motina beveik neįjautė sunkumo ant savo pečių ir linksmai eidama kalbėjo kartas nuo karto:

"Dangaus Motina, tu esi taip gera. Aš nekados negalėjau atidėkoti tau užtektinai."

Jo motina pradžiugo. Ji maloniai atitraukė vaiko rankutes nuo jo veido ir pažiūrėjo jam į akutes.

Jos judėjo; gyvos. Ji pastatė savo rankas prieš jo akutes ir pradėjo kilnoti jas augštin ir žemyn, o jo akutes sekė motinos rankas. Pilna džiaugsmo ji tarė:

"Brangiausias Pranuti, tu jau matai; tu jau nesi aklas; Nekaltoji Panelė išgydė tave."

"O kur ta Nekaltoji Panelė?" paklausė vaikas.

"Ji yra danguje, bet anakur yra jos bažnyčia Trens'e, ar tu matai tą baltą daiktą tenai žemai?"

"Taip, taip, ar aš galiu palytėti ją?" tarė vaikas, žiūrėdamas į tą kraštą ir siekdamas rankutėm.

"Pranuk, tu negali pasiekti jos, ji yra labai toli nuo čionai; mes esame už kelių mylių nuo jos."

Vaikas gavęs staigą regėjimą neturėjo jokio supratimo apie tolumą, jam viskas atrodė pasiekiamai arti. Jo motina išmokino jį naudotis naujai gautu jautuliu. Ji paaiškino jam platųjį pasaulį bei kaip kiekvienas daiktas vadinasi: tai mėlynas daiktas augštai tai yra dangus; tie sūdabriniai daiktai tai yra debesiai; matai, ši spalva yra žalia, ši raudona, ši mėlyna, ši balta. Paskui ji parodė jam kalnus, gėles ir paukštėlius.

Vaikas apkabino rankutėm jos kaklą ir prakalbėjo verkdamas:

"Ar tai jus, motinėle? Ar jus čionai? O, o! kas manęs palytėjo? Kas žin kas didelis, švelnus ir brangus. Dar vis yra ant manęs, laikyk mane ba aš puolu."

Nebegalėdama kalbėti del išgąsčio, Rožė spaudė kudiškį prie savo širdies. Ji nežinojo kas jam pasidarė, ir bandė nutildyti jį maloniai bei meiliais žodžiais. Bet vaikas ir vėl pradėjo šaukti:

"O motinėle, kur mes esame? Ar tai danguje? Aš jaučiu nežinau nei ką nepaprastai šilta, miela, ar tai mūsų Dangiškas Tėvas?"

Vaikas ištiesė savo rankutes į saulę, bet atitraukė greitai ir užsidėgęs jomis akutes tarė:

"Motinėle, man labai skauda galvą."

Ar nori išpažinti atlikti?

"Taip, tėve, del to tai ir atėjau." Nusivėdžiau jį į mažą kambarį, kur paėmęs stulą, išklausiau jį. Dievo malonė per motinos maldą atvertė tą nusidėjėlį. Išeidamas, tarė man: "Tėve, neturiu nei cento, pakolink man, o kuomet uždirbsiu, tuojaus sugrąžinsiu." At-radau kišeniuje tiktai du dolierius. "Man užteks nakvynėi ir vakarienei. Ačiū!"

Ilgai negalėjau užmigti. To žmogaus veidas ir jo motinos pavidalas su rožančiu stovėjo mano akyse. Mąščiau sau, ar jis ateis dar.

Šeštadienį atėjo tinkamai apsirėdęs, visiškai kitokia išvaizda. "Tėve, gavau gerą darbą, atnešiau du dolierius skolos, o penkius Mišioms, už dušią savo motinos."

Nuo to laiko kas mėnesį atėidavo išpažinties ir gražiai ir padoriai gyveno.

S. H. C. R.

MOTINOS TIKĖJIMAS.

versta iš angliško.

Parašė F. M. Regan;

(Žiur. num. 51).

"Pranuti, Pranuti," ji susuko ne savu balsu ir pasilenkė jį prikelti. Jis sukūko an-tru kart. Rožė pamatė, kad jis buvo išsigandęs—jo veidas keistai atrodė.

"Kas pasidarė, Pranuti, ar susimūšai?"

Vaikas apkabino rankutėm jos kaklą ir prakalbėjo verkdamas:

"Ar tai jus, motinėle? Ar jus čionai? O, o! kas manęs palytėjo? Kas žin kas didelis, švelnus ir brangus. Dar vis yra ant manęs, laikyk mane ba aš puolu."

Nebegalėdama kalbėti del išgąsčio, Rožė spaudė kudiškį prie savo širdies. Ji nežinojo kas jam pasidarė, ir bandė nutildyti jį maloniai bei meiliais žodžiais. Bet vaikas ir vėl pradėjo šaukti:

"O motinėle, kur mes esame? Ar tai danguje? Aš jaučiu nežinau nei ką nepaprastai šilta, miela, ar tai mūsų Dangiškas Tėvas?"

Vaikas ištiesė savo rankutes į saulę, bet atitraukė greitai ir užsidėgęs jomis akutes tarė:

"Motinėle, man labai skauda galvą."

GALYGE MOTINOS MĀLDOS.

Vienas kunigas apsakė šitokį atsitikimą.

Apie vienuoliktą valandą vakare šeštadienį klausiau išpažinėjų. Grįždamas klebonijon, išgirdau skambinant. O kas čia? "Aš, man reikia pasikalbėti su klebonu."—Bet tai nepatogus laikas matyties su kunigu. Ar gal kas serga? "Aš labiau sergu negu ligonis!" Atidariau duris. Duryse pasirodė vyras su apdriskusiais rubais. "Gerb. kunige, gelbėk mano dušią," susuko jis ir inėjo nekviečiamas.

Kitu laiku nepasitikėčiau atėjūnu tame laike, dabar-gi buvau ramus. "Tėve, aš esmi vagis, priguliu prie organizuotos plėšikų draugijos." Pasitraukiau. "Nenusigąskite. Buvau kituomet nulus katalikas, bet per ilgus metus aplėidau savo tikybės priedermes. Šį vakarą užpuoliau darbininką, žinodamas, kad gavo algą. Viena ranka griebiau už gerkulės, kaip mumis mokino, o kita pagrobiau maišelį su pinigais. Maišelyje su pinigais atradau mažą juodą rožančių. Sudrebėjau visas jį pamatęs. Mano mirusios motinos pavidalas stėjo mano akyse. Mečiau pinigus tam žmogui, šaukdamas: "Imkis sau!" Sėdaisi, veizėdamas į rožančių. Tame laike atsiminau savo namus, medžiais apsiaustus kaime, jutau savo mamos sodintų gėlių kvapą ir taip aiškiai mačiau ją sėdinčią suolelyje prieš namus su rožančiu rankoje, štai tokiu, kaip tas.

"Žaidžiau tuomet kieme paprastai kaip vaikas, o motina nuolat į mane veizėjo, kalbėdama rožančių. Pribėgau prie jos syki, o ji tarė man: "Noriu vieno daikto, mano vaikeli, kad butumei visuomet geras žmogus, tai intencijai kalbu rožančių." O Mano Dieve! aš tą balsą dar dabar aiškiai girdžiu, kaip savo paties, o mano širdis iš galesčio plyškė, kad taip nupuoliau ir taip labai atsitolinau nuo savo geros motinos gyvenimo ir troškimo! Dabar pasikietinau iš pamatų atsimainyti ir pasitaisyti, pasitraukti nuo plėšikų ir gyventi padoriai, kaip norėdavo mano gera motina."

kaus ir gražaus žirgo, tiktai ant jauno mažo asilaitėio. Jo motina ėjo šale. Tą motina reišė Žydų tautą, kuri nepriėmė Kristaus, o asilaitis iki šiol nebuves plėškėje reišė stabmeldžių tautas nepratusias klausyti Dievo. Tą Mesijojį ant asilės ir asilaitėio buvo pranašavęs Zacharijas (Zach. 9, 9) maždaug penkiais šimtais metų prieš Kristui užginsiant. Pranašystė įsakmiai išsipildė.

Nėra žinios kam priklausė tuodu gyvulėliu, kurioudu V. Jėzus panauduo įjodamas Jeruzolimon. Bet kai kurie spėmingai įjojo ta pačia diena, kada budavo genami Velykų avinėliai, del to ir jojimas prasidėjo iš ten, iš kur gindavo avinėlius. Iš šalies žiurintiams žmonėms išrodė lyg karalius iškilmingai įjojęs į savo sostinę.

Bet jis jojo ne ant smar-

Verbų Sekmadienis.

Mišių Lekcija: Šv. Povylo ap. laiškas Pilipiečiams 2, 5—11.

Broliai: Tai-gi tą patį jauskite jumyse, ką ir Kristuje Jėzuje: nes jis budamas Dievo lytije ne plėšimą mintijo statydamasis lygus Dievui: bet pats save sunaikino priimdamas vergo lytį, pasidaręs panašus žmonėms ir apsėjimu rastas kaip žmogus. Nužemino pats save pasidaręs paklusnas iki mirties ir tai kryžiaus mirties. Užtatai ir Dievas išaugštinio jį ir dovanojo jam vardą, idant Jėzaus vardan klaupų visokis kelis dangaus gyven-tojų, žemės ir pragaro: ir idant kiekvienas liežuvis išpažintų, kad Viešpats Jėzus Kristus yra Dievo Tėvo garbėje.

Lekcijos Paaiškinimas

Lietuviškas žodis lytis reiškia keletą įvairių daiktų. Tarp jų jis reiškia tą ką lotyniškas žodis forma, t. y. išvaizda ir daugiau negu išvaizda. Šitoje lekcijoje šv. Povylas sakydamas, jog V. Jėzus buvo Dievo lytije pasako, kad Jėzus ištiesų buvo ne kas daugiau tik-tai tikras Dievas. Žmonės, ypač plėšikai, mėgsta savintis kas ne jų yra. Kristus nieko svetimo nesisavino, neplėšė, kuomet sakėsi esąs lygus Dievui ir viena prigimtis su Dievu Tėvu.

Kristaus jausmai ir norai visai nekrypo į tą pusę, kad savintųsi kas nepriguli. Priešingai, Kristus nusileido nuo to kas jam priklausė. Jis pasižeminė iki tapsiant žmogum. Žydų tautos asmenis Rymo valdžia statydamo lygiomis su vergais. Ji ir su Jėzumu taip apsejo, kaip su vergu liepdama prikalti jį prie kryžiaus. Jėzus tą apsemė klausydamas savo dangiškojo Tėvo.

Už tatau Dievas Tėvas išaugštinio žmogiskąją V. Jėzaus prigimtį, statydamas ir ją ir jo vardą lygiomis su Dievu. Kristaus Dievybę angelai ir žmonės pripažindami garbina norėdami, pragaro dvasios turi pagerbti nenorėdamos. Pagerbimas įvyksta darbaus arba priklaupiant, ir žodžiais arba Kristaus mokslo išpažinimu.

Iš šitos Lekcijos mums tenka du pamokinimu: paklusnybė ir pasišventimas. Abiejų tų dorybių niekas nedavė geresnio pavyzdžio už Jėzų. Iš jo pavyzdžio taip-gi matome, kad tiedvi dorybi nelieta be didelio atlyginimo. Už didį Kristaus pasišventimą didi yra jo garbė danguje, didi yra meilė jo dangiškojo Tėvo ir jo at-pirktų žmonių. Meile vienydamiesi su Kristum ir mes iš Jo išmokstame didžių pasišventimo veiksmų.

VERBŲ SEKMADIENIO EVANGELIJA.

Pastaba. Verbų sekmadienio augščiaušios pamaldos susideda iš dviejų dalių: verbų pašventinimo ir Mišių. Verbų pašventinimo maldos labai panašė į Mišių pradžią. Jose yra ir Lekcija ir Evangelija. Pašiose Verbų sekmadienio Mišiose yra dar antra Lekcija, kurią čionai atspausdinome iš vertę lietuviškai. Evangelijos vietoje Mišiose yra ilgas V. Jėzaus kančios aprašymas pa-

SV. EVANGELIJOS TAŠA SULIG SV. MATEUSO 2, 1—9.

Anno metu Jėzus prisarti-nėš prie Jeruzolimės ir atėjęs į Betpage pas Alyvų kalną, pasimūtė du savo mokiniu tar-damas jiedviem: Eikite į miestelį ties judviem esantį ir tuo rasita priuštą asilę ir asilaitį su ja: atriškita ir atveskita man: ir jei kas nors judviem ką nors tartų, tai sakykita, kada Viešpačiui reikia ir tuojaus paleis juodu. O tat visa įvyko, kad išsipildytų, kas buvo pasakyta pranašo sakinio: Tarkite Sijono dukteriai: Štai tavo karalius ateina tau ramus, sėdys ant asilės ir asilaitėio, jungiamosios vaiko. O mūnė mokintiniai padarė kaip Jėzus buvo jiedviem liepęs. Ir atvedė asilę ir asilaitį: ir užklojo ant judviejų savo rubus ir jį pasodino ant viršaus. O labai didi minia klojo savo rubus ant kelio: o kiti, kirtę šakas nuo medžių ir klojo ant kelio: o minios ėjusios prieškalyje ir sekusios paskui šaukė tardamos: Osanna Dovydo Sunui: palaimintas ateinantis Viešpaties vardu.

Evangelijos Paaiškinimas.

Senojo Įstatymo Bažnyčia rupestingai rengdavosi Velykų šventėms. Iš anksto budavo prirengiama daug avinėlių žienamičių be mažiausio taško gražių ir sveikų. Kiekvieną apžiūrėdavo tam tikri žmonės. Jeruzolimios priemiestyje Betpage. Penkiomis dienomis prieš didžiąją Velykų šventę tuos avinėlius iškilmingai gin-davo į Jeruzolimą į pačios Bažnyčios gardus.

Avinėlių aukojimas buvo iš Dievo paliepimo. Taip Dievas buvo įsakęs Žydams per Moze prieš išvesiant juos iš Egipto vergijos. Kitas aukas Žydai susitvarkė vėliau, o Avinėlio Auką jie jau turėjo Egipte prieš iškeliausiant. Aukotojo Avinėlio kraujais pasitepe savo namų duris jie išvengė mirties, kuri ta nakčia aplankė visų Egiptiečių namus, pakirsdama vyriausią kiekvienos šeimos sunų. Velykų tat Avinėlius buvo ženklas, kad vėliau Dievo Sunus savo krauju išgelbės visus žmones nuo amžinos mirties.

V. Jėzus jodamas į Jeruzolimą, veikiausiai norėjo pažymėti, kad Jis yra tikrasis Velykų Avinėlis; del to jis iškilmingai įjojo ta pačia diena, kada budavo genami Velykų avinėliai, del to ir jojimas prasidėjo iš ten, iš kur gindavo avinėlius. Iš šalies žiurintiams žmonėms išrodė lyg karalius iškilmingai įjojęs į savo sostinę.

Bet jis jojo ne ant smar-

VERBŲ SEKMADIENIO EVANGELIJA.

Pastaba. Verbų sekmadienio augščiaušios pamaldos susideda iš dviejų dalių: verbų pašventinimo ir Mišių. Verbų pašventinimo maldos labai panašė į Mišių pradžią. Jose yra ir Lekcija ir Evangelija. Pašiose Verbų sekmadienio Mišiose yra dar antra Lekcija, kurią čionai atspausdinome iš vertę lietuviškai. Evangelijos vietoje Mišiose yra ilgas V. Jėzaus kančios aprašymas pa-

ma ligonis užmigo. Kada jos akutės atsimerkė, dvi Seserės buvo jos kambarėlyje užsiėmusios žiburi. Mariūtė suprato, kad saulė buvo nusileidusi. Mergaitė atrodė tokia sveika ir kalbėjo taip gražiai, kad Sesuo Hilda tarė:

“Na, Mariūtė, tu turbūt pradėjai naują gyvenimą.”

Mariūtė papasakojo vienuolei daktaro kalbą. Sergančioji kalbėjo silpnu balseliu. Iš Seserės Hildos veido spindėjo malonus raudonumas. Sesuo lig neklausė, lig buvo netolusi mintimis. Mariūtė pabaigus, pažūrėjo į ją tikėdamas išgirsti nusistebėjimą, bet Sesuo tylėjo. Ji lyg nenoromis ištarė porą žodžių, jos balsas buvo tylus, lig ji būtų juos tarus pertraukdama malda.

“Tai yra nepaprasta, Mariūtė,” tarė Sesuo Hilda. “Kaip įvairiais keliais Dievas veda sielas prie Savęs. Melskiva ir toliau už tą gerą gydytoją. Jau vėli valanda, brangioji, su Dievu, pasimatysiva rytoj.”

Ir pirmiau negu Mariūtė tikėjosi, Sesuo Hilda paėmus jos rankutę atsiveikino ir po valiai išėjo per duris.

Mariūtė ne tik nesuprato, bet nusistebėjo. Kodel jos brangioji Sesuo buvo tokia nesuprantama? Ji mąstė ilgą laiką, bet nepermatė tikros priežasties.

Užėjo naktis. Ji buvo varginga ligonei. Jos skaitumas tame popietyje buvo tik žibtelėjimas liepsnelės prieš užgestant. Saulei tekant sekančiame ryte, atėję jai patarnauti, rado ją daug blogesnę, ir net manė ją mirštant. Umiai tapo pašauktas kunigas ir jos geras prietelius, gydytojas Thorn. Gydytojas suprato, kad jos paskutinė valanda buvo arti. Jam inėjus, Mariūtė nusišypojo.

“Jau man laikas,” ji pratarė. “Ar tamista nepasiliktum su manimi kol numirsiu?”

Daktaras linktelėjo galvą. Šita vargšė, našlaitė mergaitė, atrodė labai brangi jam. Pas ją jam budavo ramu.

Kunigas pažinojo ją gerai. Jos prisirengimas mirti buvo pradėtas gana seniai. Dabar liko priimti šv. Komuniją, paskutinę absoliuciją ir Paskutinį Patepimą. Daktaras Thorn žūrėjo kaip tat viskas buvo atliekama. Jis matė skausmo ženklus ant jos baltų veidelėlių bei ramybę, kurios jokis kunikas kentėjimas negalėjo panaikinti. Kunigas sakė pašauktas Seseris pribūti prie mirties. Mariūtės akys rodė dėkingumą. Ji nebegalėjo kalbėti. Daktaras Thorn atsistojo šale lovos, laikydamas jos pulsą. Daktaro malonus veidas buvo rimtas, bet labai pabalęs. Kambarėlyje buvo labai tylu. Jame buvo girdėtis vien tik sunkus kvėpavimas sergančiosios ir vaikščiojimas tų kelių, kurie atsilankė ten išreikšti pasigailėjimą vargšei, mirštančiai mergaitėi.

Atėjo ir Seserės. Vieno pažvelgimo užteko. Atsargiai prisitartinus prie galvų galo, Sesuo Hilda nukabino Mariūtės mylimą kryželį nuo vinies ir indėjo į jį šaltą rankutę. Paėmus pašvęstą žvakę nuo stalelio uždegė ją; šlakštydama švęstus vandenim peržegnojo atsilaušę kaktą ir klupodama pradėjo skaityti maldelės už mirštančius. Maloniai skambantis balsas girdėjosi mirštančios kambarėlio tylumoje. Daktaras Thorn pakėlė galvą drebėdamas. Vienuolės veidas juodame velione, pasisuko tiesiog į gydytoją. Vie-

nuolė toje valandoje buvo visą užimta maldoje. Jos pilkos akys buvo nulenkotos žemyn.

Sesuo meldėsi, o gydytojas Thorn klausė. Kas buvo tame balse ir tose maldose? Jis nekuomet nebuvo jautęs taip kaip dabar. Tikrai tenai Dievo buta. Daktaras jautė malonės balsą ir, lenkdamas savo galvą, pratarė “Credo” (Tikiu!).

Ant syk ten pasidarė tylu. Mariūtė atmerkė akutes. Ji bandė šypotis; jos lupos krutėjo. Daktaras Thorn pasilenkė išgirsti jos silpnus žodžius. “Gydytojai — būtų man — linksma — mirti, jei — tamista galėtum bandyti — tikėti mano tikėjimu. Sesuo ir aš — meldėmės — taip ilgai. Ar taip?”

“Bandysiu, Mariūtė,” atsakė daktaras. Ir savo širdyje niekam negirdint pridėjo: “Antru kart veda mane mergaitė.”

Skaistūs jo pažvelgimas uždegė jos sudžiuvusius veidelius. Ji tyliai pažūrėjo į klupojančią Seserį, it būtų save pavedusi anai. Mažas drebulys perėjo per jos kūną. Seseris vėl pradėjo garsiai melsis, lygiu, tyliu balsu. Ligonis kelis kartus sudejavo, po tam du sunkiu atduksiu ir tylama.

“Jau mirė,” tarė gydytojas, atsikeldamas ir staiga išeidamas iš kambario. “Amžiną atsilį suteik jai Viešpatie” senos, gražios maldos už mirusius buvo girdėtis šventa baime perimtoje tylumoje. Kada paskutinis “Amen” tapo išarta, visi atsistojo pažūrėti į atšalusį veidelį su užmerktom akutėm. Kiekvienas beveik džiaugėsi ir net nedrįso norėti jos atgal.

Daktaras Thorn apmokejo laidotuvių išlaidas. Joms pasibaigus, jis valandėlei pasilikęs jos kapą, paskui grįžo atgal miestan ir nukeliavo į vienuolyną. Jis buvo mąstęs daug nuo to laiko kaip Mariūtė numirė. Jis mintijo, jog reikėtų pasiskubinti išpildyti mergaitės prašymą. Bet pirmiausia jis turi kaip ką išsiaiškinti. Jis atėjo artyn prie augšto muro. Jis žinojo jį gerai, nes praedavo pro jį tankiai, nors nekuomet nebuvo inėjęs į vidų. Daktaro vardas buvo gerai žinomas Seserims, nes jos lankydamas pavargėlius girdėdavo apie jo gerumą. Jis į Seserų vienuolyną inėjo ir padavė savo kortelę, prašydamas matyt Seserį, kuri buvo prie Mariūtės Thurston mirties.

Po valandėlei augšta, graži vienuolė inėjo tyliais žingsniais. Malonus skaitumas ir ramumas jos gražaus veido krito ant jo, ir šviesumas jos pilkų akių spindėjo, it perimdamas jį. Daktaras atsistojo.

“Aš atėjau, Sesuo,” tarė jis, su pagarba, “pasakyti draugei tos mergaitės, kuri šiandie palaidojome, kad aš ketinu išpildyti tą prašymą, kurį padariau pas jos lovą mirties akivaizdoje. Aš tikiu į jos ir tamistos tikėjimą ir esu pasirijęs šitam pačiam vakare prisirašyti prie katalikų. Bet aš prašau jus nemanyti, jog aš esu nemandagus, jei klausiu vieno dalyko, išsiaiškinančio brangų atsitikimą mano gyvenime. Ar nabašnikė Mariūtė kada nors kalbėdavo tamistai apie mane?”

“Taip, ji kalbėdavo, daktare,” tarė vienuolė mandagiai, “ir aš padėdavau jai melsis už tamistą per ilgą laiką. Aš dėkoju Dievui, kad tokia prakliū išmintis kaip tamistos ant galo prieš ten, kur ras ramybę.”

“Bet mano klausimas, Se-

suo, yra šis: už visą kas man vyje yra gera, aš esmi kaltas, atsitikimui, pasitaikiusiam pirm dvidešimt penkių metų tolimame mieste, ir apie jį Mariūtė turbūt pasakojo tamistai.”

Sesuo Hilda nulenkė galvą, ir jos akys buvo atkreiptos į nusinešiojusį turkizinį žieduką, kuris kabėjo prie daktaro laikrodžio. Daktaras pastebėjo tai, nusišypojo nežymiai, ir tarė rimtai:

“Kada aš mačiau jus, Sesuo, prie tos brangios mirštančios mergaitės lovos ir girdėjau jusį balsą, tai man rodėsi, kad pažinojau jus. Šitie dvidešimt penki metai lig šuvis pralėkė ir tas atsitikimas buvo mano akyse, ir tamista buvai tas angelas, kuris mane sudraudė. Ar aš klystu?”

Vienuolė nusišypojo.

“Pirm dvidešimt penkių metų, daktare, aš buvau nepaklusni mergaitė, dar tokia mažiutė, jog daryti gero niekam nepajėgiau.”

“Bet kaip tamistos vardas,” užklausk daktaras Thorn; meldžiu pasakyti nors savo pirmutinį vardą?”

“Mano vardas buvo Ona,” prakalbėjo vienuolė abejodama; “bet namie tie, kurie mylėdavo mane, vadindavo mane ‘Karolina.’”

St. Francis, Wis.

VOKIETIJOS MOTERYS.

Septynioliktaime šimtmečiuje gyveno didis astronomas (žvaigždžių mokslininkas) Jonas Keppler'is. Jis galutinai prirodė, jog Koperniko nuomonė, kad žemė sukasi apie saulę, yra teisinga. Keppler'is buvo protestantas, bet jis buvo geru su katalikais ir jo vaikais perėjo į katalikus. Iš to giminės yra Rottenburg'o vyskupas Povylas Keppler'is ir jo brolis Jonas. Šis pastarasis prieš karą buvo Charleston'o karinės akademijos profesorius South Carolina. Čionai gyvendamas ir profesoriaudamas jis pažino Vilhelminą Scheppegrell'utę ir vedė ją.

Prieš pat karą profesorius su pačia parvažiavo į tėvynę, perkentėjo jos baisiusius vargus ir 1918 metais mirė badu, arba, kaip sakosi iš ligos gautos dėl neužtektino valgymo. Našle išliko gyva ir tapo vice-prezidentė Vokietijos Katalikų Moterų Susivienijimo. Tame susivienijime yra du milijonai narių 730 skyriuose. Pirmininkė yra Jadvyga Dransfeld'ziutė Berlyne.

Ji yra drauge pirmoji vice-pirmininkė Centro partijoje ir atstovė Vokietijos seime arba Reichstag'e, kuriame viso labo yra penkios katalikės atstovės. Vokietijų katalikės pradėjo organizuotis 1903 m. Tada Dransfeld'ziutė kreipėsi prie vieno atstovo su savo organizacijos reikalais. Jis jai atsakė: “Mes negalim susidėti su kurdikiais. Galėsiu su tamista kalbėti, kada jus organizacija turės 50 tūkstančių narių.” Drasi pirmininkė nukeitė jo tą šurkštų žodį, grįžo darban ir nepoigam atėjo pas išdidų atstovą, atsinešdama įgaliojimus 200 tūkstančių narių.

Vokietijų katalikų ir katalikų veiksmė tat yra ypatinga, kad jų organizacijos apima visus lumus: didžponius, didžturčius, darbininkus, ukininikus, jų visų moteris ir dukteris; kunigaikštienės dirba lygionis su tarnaitė langų ploviėja, arba kitokia. Atvažiuavę į Ameriką Keppler'ienė sakė, kad Vokietijoje katalikų organizacija netiek didžturčių

pinigais, ar mokslininkų išmintimi, kiek sutvirtėjo darbininkų sutartin.

Šiandie Vokietijos katalikų organizacija yra vienu politikų keikiama, kitų laiminama. Nors protestančių yra daugiau, bet jos nemokėjo susivienyti, o stipriai susiorganizavusios katalikės padarė įtakos ir ant vyrų, atitraukdamos jų daugybes nuo socializmo. Moterims gavus pilietybės teises katalikystė emė vadovauti net politikoje Prusijoje ir visoje Vokietijoje.

Lietuviai negalim tikėtis tokių puikių daiktų, nes mūsų moteris bei merginos skiriasi nuo Vokietijų moterų tuomi, kad nemoka sutarti ir nepakenčia nesiginėjusios dėl mažmožio.

ŠV. JUOZAPAS-GYVYBĖS IR MIRTIES GLOBĖJAS.

Su nepaprastu rupestingu gamina išteklius gyvenimui reikalingus. Kur šeimynose tikėjimas ir ypatingas maldingumas gyvuoja prie šv. Juozapo, tenai, kaip sakoma, visuomet galai su galais suvedama. Tai žino ir tuomi naudojasi ypatingai vienuolinės kongregacijos. Jei jas aplanko kokia stoka arba koksai kitas sunkus nuotikis, tai jos pradeda noveną prie šv. Juozapo arba kokią kitą dvasišką auką sudeda ir nekuomet neušsivilia. Už tą pasitikejimą šv. Globėjas nuostabiu budu atlygina.

Šv. Juozapato Kuceviciaus gyvenimas duoda mums pavyzdį. Kuomet tas šv. vyskupas buvo Bazilijonų vienuolyno viršininku Vilniuje, taip vieną kartą išsisėmė maisto ištekliai, kad ir duonos trupelių nebūvo. “Tėve, ar turiu skambinti, kaip paprastai šaukiama tėvai ir broliai prie stalo?” klausia broliukas.

“Delko ne? Paskambintegul visi gyvenantieji vienuolynė susirinks į valgomąjį kambarį,” atsakė Juozapas.

“Nėra kas valgyti,” kam juos varginti?” aiškinois brolielis.

“Šv. Juozapas turi daugiau negu išdalino, duos jis mums, kiek tiktai reikės,” drasiai pasakė viršininkas.

Susirinko daug vienuolių į valgomąjį, atkalbėjo maldelę ir susėdo prie tuščio stalo. Staiga pasigirdo bıldės, bet ne iš virtuvės, kaip kad nešdavo iš jos valgus, tik nuo kiemo, nes atvažiuo du vežimu pilni maisto. Nebuvo galima susinoti, iš kur tas maistas atsirado, nes vežimai, iškovus maistą, išnyko. Atsiuntę juos be abejo šv. Juozapas, kuriuomi pasitikejo šv. Juozapas.

Kuomet dar gyveno Jezuitų kongregacijos įsteigėjas, šv. Ignacas Loyola, ir buvo jis Romoje pas savo vienuolius, ištikio didelė stoka net reikalingsiausių daiktų.

Vieną kartą nebuvo nieko pietums, prie to ir pinigų nebuvo nei skatiko. Šv. Ignacas, didelis šv. Juozapo garbintojas, įsakė broliui, maisto priveržtojui, eiti miestan ir parinkti aukų. Broliui reikėjo eiti pro šalį senų, apgrivusių namų, kur retai kas paveždavo. Kas tai sužibo tarp griuvusių. Brolis priėjęs rado gražius pinigus, išbarstytus tarp akmenų, o buvo jų tiek, kad visas vienuolynas iš to užsilnikė gan ilgą laiką. Nors ieškojo tų pinigų savininko, bet niekas nenorėjo prisipažinti.

Šv. Juozapas yra mirties globėjas.

Jam mirus jo akis užspaudė Marija su Jėzumi, už tat ir Jis tą tarnybą noriai pildo kitieis. Kas skaito tikėjimo vertus metraščius ir kitokius aprašymus apie dievobaimingų asmenų mirtį, tas daug atranda paguodos. Mirties akstinas nelabai kartus tam, kuris šaukiasi šv. Juozapo globos.

Tėvas Aleksas iš Vignano, didelis šv. Juozapo garbintojas, prieš mirtį prašė brolių vienuolių uždegti žvakę. Uždegė grabnyčią, nes manė, kad to reikalauja.

“Atneškite daugiau žvakių ir uždegtite,” sako mirštantys.

Žingeidūs broliai nori sužinoti, kam to reikia?

“Turiu apreiškimą—sako—jog čia ateis Dievo Motina ir šv. Juozapas nulydėti mano dušą prie Dievo Sunaus Sosto.”

Už valandėlės jo veidas nušvito nuostabiu džiaugsmu.

“Klaupkitės,” tarė jis, “ir pagarbinkite mano Svečius ir Vadovus.”

Apveizėtas šv. Sakramentais

po tų žodžių ramiai ir su nuovoka nuėjo su Marija ir Juozapu į dangaus linksmybę.

Popežius Klemensas XI Kovo 19 d., 1721 m. buvo mirštas. Gyvendamas didžiai garbino jis šv. Juozapą. Prie jo lovos stovėjo kardinolas Olivieri. Popežius drebančiu balsu taip jam pasakė: “Šv. Juozapas buvo visuomet mano mylimas globėjas. Nuolat troškau Jo šventėse užbaigti savo gyvenimą. Turiu vilties, kad šiandie tas išsipildys.” Ištaręs tuos žodžius dar labiau nusilpnėjo ir mirė.

Tulas Venecijos pirklys kasdien maldavo prie šv. Juozapo. Nors jis buvo dievobaimingas žmogus, bet jį apėmė baimė prieš mirštant, ar gerai rengėsi prie išpažinčių praetame gyvenime. Ligonis atsidukėjo prie šv. Juozapo, prašydamas apšvietimo. Toje pat valandoje tokia žviesa atsirado jo dušioje, kad visą savo gyvenimą pamatė, kaip ant delno. Atliko gerą išpažintį ir ramia širdimi laukė mirties.

Tai ir mums paraginimas, kol gyvi esame tankiai maldaukime šv. Juozapo laimingos mirties.

KATALIKIŠKOS ŽINIOS.

Bavarija.

Bavarijai su visa Vokietija paskendus pralaimėto karo varguse atsirado nelaimių. Atsirado ir nesuirusių vyrų. Ratisbonos miesto pavyskupis Jonas B. Hierl emė gelbėti sergančius ir badaujančius. Nors jis pats mažai ką teturėjo, bet taip puikiai pagelbą organizavo, jog reikėjo stebėtis, kad tokiais mažais ištekliais padarydavo tiek daug gero. Patyrė apie tai Amerikos Katalikų Tautinė Taryba ir pranešė Amerikos Raudonąjį Kryžiu, pridėdama 1,000 dolierių pagelbos. Amerikos Raudonasis Kryžius perduodamas tą dovana patarė savo įgaliotiniams išsiuonėti arčiau į vyskupo Hierl'o veikimą. Tie ištyrė dalyką puikiai raporta-

“Nėra kas valgyti,” kam juos varginti?” aiškinois brolielis.

“Šv. Juozapas turi daugiau negu išdalino, duos jis mums, kiek tiktai reikės,” drasiai pasakė viršininkas.

“Šv. Juozapas turi daugiau negu išdalino, duos jis mums, kiek tiktai reikės,” drasiai pasakė viršininkas.

Čeko-Slovakija.

Čeko-Slovakijos prezidentas yra žiaurus katalikystės priešas. Jis kitados buvo įspainiojęs į teismą. D-rui Šimanui Bartai prisėjo buti liudininku. Prisiekęs jis negalėjo užtylėti tiesos. Masaryk'as teisme tapo apkaltintas, bet žadėjo nedovanoti kunigui Bartai. Budweis'o vyskupijos kapitula kun. Bartą po karui išrinko vyskupu. Šv. Tėvas rengėsi rinkimus patvirtinti. Čeko-Slovakijos prezidentas naujos respublikos parlamente priekšinosi tam išrinkimui. Katalikai to parlamento atstovai privačiai pranešė prezidentui, kad parlamente paskelbsią delko Masaryk'as nenori Bartos. Prezidentas liovėsi traktas; kun. Bartą tapo vyskupu.

Smulki asmeninė prezidento politika pasirodė ir kitu atveju. Masarykui esant Austrijos parlamento nariu, tame čime parlamente buvo taipgi kitas Čokas kunigas Šramek. Neapkęsdamas katalikų Masarykas parlamente kalbėjo prieš juos ir padarė istorišką klaidą. Šramek'as pasiprašęs balso viešai parodė profesoriaus klaidą.

Siberija.

Pirm trijų metų, kol dar tebebuvo karas, mes rašėme, kad Tomsko klebonas kun. Juozapas Demikis, Lietuvis, tapo paskirtas Siberijos vyskupu. Tuomet nebuvo oficialės žinios nei patvirtinančios nei užginančios tą gandą. Dabar per Paryžių Kovo 1 d. atėjo žinia, kad šventasis Tėvas Siberijon pasiuntė Apaštališką Vizitatorių Kunų misijonierių Prancužų vyskupą De Guebriant. Jeigu Siberija turėtų savą konsekratą pavyksnosi tam išrinkimui. Katalikai to parlamento atstovai privačiai pranešė prezidentui, kad parlamente paskelbsią delko Masaryk'as nenori Bartos. Prezidentas liovėsi traktas; kun. Bartą tapo vyskupu.

Smulki asmeninė prezidento politika pasirodė ir kitu atveju. Masarykui esant Austrijos parlamento nariu, tame čime parlamente buvo taipgi kitas Čokas kunigas Šramek. Neapkęsdamas katalikų Masarykas parlamente kalbėjo prieš juos ir padarė istorišką klaidą. Šramek'as pasiprašęs balso viešai parodė profesoriaus klaidą.

Amerika.

Kovo 12 d., Washington, D. C. buvo studentų debatai (ginėai). Vienoje pusėje stėjo katalikiškojo Georgetown'o universiteto studentai, kitoje pusėje nekatalikiškojo Yale universiteto. Antruose deba-

tuose prieš Georgetown'o studentus stėjo Princeton'o (nekatalikiško) universiteto studentai. Tema buvo: “Suvienytų Valstijų darbdaviai turi atsakyti atdaros dirbtuvės principo.” Vienu atveju Georgetowniečiai turėjo tą sakinį griauti, kitu atveju jį prirodyti. Abiem atvejais jiems pasisekė uždavinį išpildyti.

KLAUSIMAI IR ATSAKYMAL.

Klausimas 1. Kodel Velykų rytmetų tris kartus einame apie bažnyčią, o svetimtaučiai katalikai nedaro nei kokios procesijos?

Klausimas 2. Ar tiesa, kaip kad knygoje užrašyta, kad nuodėmių atleidimas įvestas 1095 m.?

Klausimas 3. Del kokios priežasties užginta kunigams vesti moteris?

Daytonietis.

Atsakymas 1. Procesija gali būti įvairi. Kur ir kaip ji eina tat priklauso nuo jos vedėjų nuožiuos. Paprastai senovėje procesijos budavo iš vienos bažnyčios į kitą. Kaimuose bažnyčios buvo taip toli viena nuo kitos, jog negalima pasiekti su procesija. Todel kaimuose procesija dažniausiai buvo apie tą pačią bažnyčią.

Velykų šventė yra nepaprastai didelė. Norėdama jos iškilmybę pažymėti ypatingu budu Lietuvos dvasiškija įvedė trilinką procesiją apie bažnyčią. Kitos tautos daugiatais taikosi prie miestų gyvenimo. Juose procesijos apie bažnyčią dažniausiai negalima padaryti del stokos vietos; čia iš vienos bažnyčios į kitą taipgi buvo neparankumu, ypač nekatalikiškuose miestuose, todėl procesijos besidaro tik bažnyčioje, o lauke buvo iškilmingų maršavimų nepaprastais atvejais, kaip vyskupo atvažiavimas, naujo klebono paskyrimas, primicijos ir kiti toki atsitikimai. Lietuviai tat turi teisę trisyk eiti apie bažnyčią, kiti turi teisę nei sykio neiti. Visiems valia laikytis savo šalies įpročių.

Atsakymas 2. Netiesa. Nuodėmių atleidimas įvestas V. Jėzui ant žemės begyvenant po atsikėlimui iš numirusių. Šv. Jonas Iudija: “Tai-gi nuodžiung mokiniai išvydė Viešpatį. Tai-gi tarė jiems dar kartą: Ramybė jums. Kaip siuntė mane Tėvas, ir aš siunčiu jus. Tą pasakęs kvėpė ir tarė jiems: Imkite šventąją Dvasią: kuriems atleisite nuodėmes, atleisite jiems; ir kuriems užlaikysite, užlaikytos bus” (Jon. 20, 20—23). Jei kokia knyga priešingai rašo, tai klysta.

Atsakymas 3. Mės plačiai rašėme apie įsakymą kunigams laikyti amžiną skaitybę ir apie to įsakymo priežastis. Nenorėtume kartotis. Jau Sename Įstatyme paties Dievo buvo duotas paliepinimas, kad kunigai prieš aukosiant Dievui gyvulėlius arba smulkalus nenakvotų su savo moterimis, o apseitų skaisčiai. Naujo Įstatymo auka yra didesnė, nes aukojamas V. Jėzaus kunas ir kraujas. Naujame Įstatyme kiekvienas kunigas kasdien daro tą auką; tai nėra kada naudotis moteryste. Rytinių apeigų katalikų kunigai vietomis yra vedę, bet ir jie ne kasdien laiko Mišias, nes prieš Mišias jiems nevalia naudotis moteryste. **Kun. P. Bučys.**